

РЕШЕНИЕ

№ 187

гр. Харманли, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАРМАНЛИ в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря ИВЕЛИНА АТ. И.А
като разглежда докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235630200273 по описа за 2023 година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С постъпилата Жалба от Г. Р. И. с ЕГН ***** от град Свиленград, ул.,„Д* Б*”, блок № 6, вход „*”, етаж *, ап.№ *, област Хасково, със съдебен адрес: град Свиленград, бул.,„Б*” № *, област Хасково, чрез адвокат Е. М., се оспорва Електронен фиш (ЕФ) серия К № 6650098 на ОДМВР - Хасково, с който на жалбоподателя за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и на основание чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал. 4, вр.ал. 1, т. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер 100 лв. С Жалбата са релевирирани оплаквания за незаконосъобразно и неправилно издаване на ЕФ - издаден в противоречие с материалния закон и в нарушение на процесуалните правила. Претендират се разноси по делото на основание чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата (ЗА).

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят не се явява. С Писмена молба-становище процесуалният му представител – адвокат Е. М., иска от Съда да отмени обжалвания ЕФ, както и сочи че го оспорва. Не е

представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажира писмено доказателство.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) и издател на ЕФ – ОДМВР - Хасково, редовно призовани, не изпращат представител.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 18.09.2022 година в 15.34 часа в град Харманли, област Хасково, на булевард „България”, до бившия завод за релета, с автоматизирано техническо средство или система (АТСС) (радар) № 120cd43, представляващо преносима система за контрол на скоростта на моторните превозни средства (МПС) с вградено разпознаване на номера и комуникации ARH CAM S 1, е регистрирано и заснето движещо се МПС – лек автомобил марка „Порше”, модел „Кайен” с държавен регистрационен номер ****, със скорост 67 км/ч, при разрешена такава 50 км/ч, съответно превишена стойност на скоростта 17 км/ч. След обработване на информацията от заснемането, от ОДМВР - Хасково е издаден ЕФ серия К № 6650098 на името на жалбоподателя в качеството му на ползвател, т.е. на лице, на което е предоставено превозното средство, видно от Справката за собствеността на автомобила към датата на деянието. ЕФ е изготвен по образец съгласно Заповед № 8121з-172 от 29.02.2016 година на Министъра на вътрешните работи, ведно с образец към нея, представляващ Приложение № 1 към т. 1.1 от посочената Заповед (, което е служебно известно на настоящия Съдебен състав). В обстоятелствената част на ЕФ съобразно отразените данни за установена скорост и превишението ѝ, респ. разрешената, приета и съответно вписана е правна квалификация по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП за така констатирането нарушение, за което на основание чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал. 4, вр.ал. 1, т. 2 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 100 лв. , като е посочено, че МПС се движи в посока от град Любимец към град Хасково. Фишът е връчен на лицето на дата 15.05.2023

година (, видно от Справката за нарушител, Справката относно статуса на ЕФ и Писмо с рег.№ 271000-4141 от 05.06.2023 година) (възражения относно начина и формата на връчване на ЕФ не се противопоставят в настоящото съдебно производство), като съгласно чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е даден 14-дневен срок да плати Глобата, или да предостави писмена Декларация с данни на лицето, извършило нарушението, респ. копие от Свидетелството му за управление на МПС. В указания срок, жалбоподателят не представя в ОДМВР - Хасково Декларация по чл. 188 от ЗДвП и не прави възражения в срока по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП (7 дни).

За работата и използването на конкретното АТСС TFR 1-М на процесната дата - 18.09.2022 година, когато е установено нарушението на жалбоподателя, е изготвен Протокол съгласно изискванията на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година за условията и реда за използване на АТСС за контрол на правилата за движение по пътищата (Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година), издадена от Министъра на вътрешните работи. Същият е проверен от Началника на структурното звено срещу подпис, приложен е по делото и приет като доказателство. От съдържанието на Протокола се установяват данни за датата на използването на АТСС – 18.09.2022 година и времето (15.00 часа до 17.00 часа), за общото ограничение на скоростта, въведено в населено място, режима на измерване - стационарен, така и броя на установените нарушения и други сведения, съгласно реквизитите на образеца, като е посочено, че МПС се движи от град Харманли към град Любимец. ЕФ е съставен на основание снимков материал за заснетото нарушение по ЗДвП, въз основа на направените записи от системата, като е налична една снимка за конкретния клип, на която е виден автомобила. От същата се установява, че е заснет автомобил с държавен регистрационен номер **** в процес на приближаване към преносимата система за видеоконтрол, при измерена скорост на движение 70 км/ч (преди приспадане на допустимата грешка 3 км/ч) и разрешена такава от 50 км/ч.

От представения Протокол № 84-СГ-ИСИС/29.06.2022 година, издаден от Българския институт по метрология (БИМ) се установява, че на посочената дата е извършена проверка на преносима система за видеоконтрол ARH CAM S 1 с фабричен № 120cd43, според който съответства на одобрения тип. В този документ е посочено, че преносимата система за контрол на скоростта

на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации ARH CAM S 1 е одобрен тип, вписан под № 5126 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване.

След получаването на ЕФ жалбоподателят не се възползва от правото си на възражения по него по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП, а го обжалва в срока по чл. 189, ал. 8 от ЗДвП пред съответния местно компетентен Съд – Районен съд – Харманли.

В кориците на делото е приложена и Справка за нарушител, видно от която жалбоподателят има наложени множество административни наказания „Глоба” с влезли в сила ЕФ и Наказателни постановления (НП) за нарушения на ЗДвП, както и са му налагани множество принудителни административни мерки.

Представена е и Декларация за семейно, материално и имотно състояние на жалбоподателя.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Хармалийския Районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст, вр.чл. 189, ал. 8 от ЗДвП видно от датата на депозираното ѝ в Регистратурата на Районен съд – Харманли, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издаден атакувания ЕФ) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Хармалийски Районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на ЕФ – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 79б, ал. 2 от ЗАНН е неприложима в случая, тъй като има изрична разпоредба в тази връзка - чл. 189, ал. 9 от ЗДвП, т.е. настоящият

Съдебен състав намира, че нормата на чл. 79б от ЗАНН не е приложима по отношение на ЕФ, издаден по реда на ЗДвП, поради което и заплащане то на намаления размер на Глобата по същия няма за последица влизането му в сила, респ. недопустимост на Жалбата против ЕФ.

Преценена по същество, Жалбата е основателна, за което Съдът излага следващите правни съображения:

1. Видно от данните, обективирани в издадения ЕФ, МПС се е движело в посока от град Любимец към град Хасково. Същевременно в Протокола за използване на АТСС е посочено, че посоката на движение на контролираните МПС е от град Харманли към град Любимец. В конкретния случай Съдът констатира противоречия в отбелязванията в Протокола, приложен към Административнонаказателната преписка (АНП) спрямо ЕФ, които се отразяват върху обективните елементи от състава на нарушението – каква е посоката на движение на процесното МПС и на къде е било насочено АТСС, т.е. налице е несъответствие между описаното нарушение (фактическото описание на деянието), дадено от една страна в ЕФ и от друга страна – в документите, приложени в АНП. Това несъответствие между описаното нарушение в ЕФ и в документите по АНП представлява съществено процесуално нарушение, тъй като води до нарушаване правото на защита на санкционираното лице. Посоченото очевидно разминаване между фактите, изложени в ЕФ и в документите по преписката съставлява процесуално нарушение от категорията на съществените, доколкото пречат възможността нарушителят да узнае в какво точно е обвинен от фактическа и правна страна, за да организира своевременна и адекватна защита, и е достатъчно основание за отмяна на ЕФ.

В административнонаказателното производство не е познат института на фактическа, техническа, явна или очевидна грешка и е напълно недопустимо съществуването на такава, когато се касае до описание на нарушението, явяващо се задължителен съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП реквизит на същия акт.

Следва да се отбележи, че ЕФ не се ползва с доказателствена стойност относно възприетите в него фактически положения. Обратното освен, че не е предвидено изрично в закона, би противоречало на основните принципи за равенство на страните в процеса и на разпределение на доказателствената

тежест, отчитайки факта, че ЕФ всъщност се явява и предметът на обжалване, чиято законосъобразност и доказаност са в обхвата на преценката на Съда по същество – аргумент от чл. 189, ал. 10 и ал. 11 от ЗДвП. С оглед на това принципно положение, следва и друго такова, а именно: че в тежест на издателя на ЕФ е да бъдат установени по недвусмислен начин всички белези и признаци от обективна страна на нарушението, чрез предвидените доказателствени средства. Извеждането на описанието на нарушението от други налични по АПН документи е недопустимо, като в противен случай би се стигнало до хипотеза, в която по тълкувателен път да се извличат изводите на АНО.

Предвид изложеното настоящият Съдебен състав следва да отмени обжалвания ЕФ като незаконосъобразен на това самостоятелно основание.

2. Тълкувайки нормите на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП и чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, в тяхната взаимна връзка е видно, че ЕФ може да се издаде само по отношение на собственика на МПС или на лицето, на което същото е предоставено. Последното обстоятелство може да се установява единствено с Декларация по реда на чл. 189, ал. 5, изречение второ от ЗДвП, в която собственикът декларира изрично, кое е лицето, извършило нарушението.

В конкретния случай по представената АНП липсват доказателства, а и не се твърди от АНО, че преди издаването на ЕФ такава Декларация е подадена.

Следователно с издаването на ЕФ незаконосъобразно е ангажирана отговорността на лице, което не е собственик или лице, посочено от последния по реда на чл. 189, ал. 5, изречение второ от ЗДвП.

Не може да се приеме, че е налице идентичност между лицето, вписано в Справката за собствеността на МПС като ползвател и лицето, на когото е предоставено МПС. Последното подлежи винаги на конкретно установяване - спрямо момента, в който е осъществено административното нарушение.

Както вече бе посочено, в случая не е установено по предвидения законодателен ред, че на посочените в ЕФ дата и място именно жалбоподателят е управлявал описаното в санкционния акт МПС, а и същият не се установява да е собственик на автомобила от представената от АНО Справка за собственост. Предвид което неправилно И. е възприет за субект на нарушението и спрямо него е издаден санкционният акт. В този смисъл е и

практиката на касационната инстанция по идентични случаи - Решение № 556 от 28.06.2019 година по КАНД № 506 по описа на Административен съд - Хасково за 2019 година, Решение № 66 от 16.03.2021 година по КАНД № 1173 по описа на Административен съд - Хасково за 2020 година и др.

Т.е. жалбоподателят в качеството си на ползвател на процесното МПС не може да бъде адресат на ЕФ на основание чл. 188, ал. 1 от ЗДвП. Ето защо ЕФ следва да бъде отменен и на това самостоятелно основание (извън посоченото в т. 1 от настоящото изложение).

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните производства пред Районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

Съгласно разпоредбата на чл. 38 от ЗА, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на лица, които имат право на издръжка; материално затруднени лица и роднини, близки или на друг юрист. Съгласно ал. 2 на чл. 38 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

В производство пред настоящия Съд от процесуалния представител на жалбоподателя своевременно е заявена претенция за заплащане на разноски – възнаграждение за един адвокат, който е представлявал жалбоподателя по делото. В представения пред този Съд и съдържащ се по делото Договор за правна защита и съдействие, сключен между Г. Р. И. и адвокат Е. М., изрично е посочено, че договорените правна защита и съдействие адвокатът извършва на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА, т.е. като безплатна за доверителя.

Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл.

38, ал. 1 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от Съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната Договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38, ал. 1 от ЗА, като наличието на конкретното основание от нормата не се нуждае от доказване.

В конкретния случай производството пред настоящия Съд е инициентирано по Жалба на санкционираното лице Г. Р. И., който е бил представляван по делото от надлежно упълномощения адвокат Е. М., а оспореният от него ЕФ е отменен от Съда. При тези обстоятелства безспорно е възникнало регламентираното от нормата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН право – при отмяна на обжалвания акт, възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, да се възстанови от бюджета на органа, издал отменения акт.

Предпоставките на закона за осъждане на ответника да заплати на жалбоподателя адвокатско възнаграждение са налице, поради което следва да се уважи искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на адвокатско възнаграждение за оказаната от него безплатна правна помощ.

На основание чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 3 от ЗА и чл. 7, ал. 2, т. 1, вр.чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, Съдът определя размера на адвокатското възнаграждение на 400 лв. за въззивната инстанция.

Независимо от изложеното в случай че не се приеме горния извод, то Съдът излага следните съображения:

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя би била правилно ангажирана за нарушение на чл. 182, ал. 4, вр.чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, установено с АТСС № 120cd43 (радар) на основание издаден против него ЕФ. Последният според легалното си определение, съдържащо се в разпоредбата на § 6, т. 63 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП представлява електронно изявление записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на

постъпили и обработени данни за нарушения от АТСС (в същия смисъл е и определението, съдържащо се в § 1, т. 1 от ДР на ЗАНН).

Що се отнася до правосубектността и персонификацията на органа, издал процесния ЕФ, законодателното изискване се свежда до посочване териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението, което е достатъчно касателно авторството. И тук отново, изключението следва по силата специалната норма на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, установяваща отклонение от общите правила на ЗАНН. Обсъжданият задължителен реквизит, Съдът би приел че е налице, видно от съдържанието на ЕФ, в който фигурира вписана териториалната единица - ОДМВР – Хасково, в структурата на Министерството на вътрешните работи (МВР). ОДМВР представлява основна структура на МВР по силата на нормата на чл. 37, ал. 1, т. 2 от Закона за МВР. Посочването на дата на издаване на ЕФ не е след задължителните реквизити на ЕФ.

Относно спазването на срока по чл. 34 от ЗАНН - ЕФ е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и на НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 от ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и процедури (включително срокове) за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на ЕФ. Предвид изложеното, и в светлината на Тълкувателно решение (ТР) № 1/2014 година по т.д.№ 1/2013 година на ВАС, настоящият Съдебен състав би намерил, че разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН не намират приложение и не следва да се прилагат по аналогия при липса на изрична разпоредба (в този смисъл е и Решение № 185 от 26.03.2019 година на Административен съд – Хасково по КАНД № 902/2018 година, докладчик Съдията Василка Желева). Обстоятелството, че ЕФ е връчен на И. на 15.05.2023 година не би съставлявало процесуално нарушение от кръга на съществениите, водещо до отмяната му на самостоятелно основание, тъй като това не би рефлектирало неблагоприятно върху правото на защита на наказаното лице. В процесния случай, след като на нарушителя е бил връчен ЕФ, същият го е обжалвал в предвидения от закона срок и е реализирал в пълнота правото си на защита. На следващо място би следвало да се посочи,

че обстоятелството, че ЕФ е бил надлежно връчен на адресата И. едва на 15.05.2023 година не изключва възможността за реализиране на административнонаказателната му отговорност, доколкото както към датата на съобщаване на ЕФ, така и понастоящем, не са изтекли нито регламентираната в чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК относителна давност за реализиране на административнонаказателно преследване, нито уредената в чл. 81, ал. 3 от НК абсолютна такава, които разпоредби са приложими в административнонаказателното производство по силата на препращащата разпоредба на чл. 11 от ЗАНН и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 година на ВКС по т.д.№ 1/2014 година, ОСНК и ОСС на Втора коллегия на ВАС, т.е. Съдът би приел, че сроковете, които трябва да са изтекли следва да са съответно 3 години и 4 години и 6 месеца, които към настоящия момент не са изтекли.

Преносимото средство за контрол е одобрен тип, съгласно правилата на Закона за измерванията (ЗИ), притежава надлежния Протокол за проверка № 84-СГ-ИСИС от 29.06.2022 година, издаден от БИМ, констатация на Съда видно от наличния по делото Протокол. Същото Съдът би приел, че е в съответствие с метрологичните изисквания, технически изправно и преминало проверка, както би се установило от приетите доказателства от АНП. Т.е. контролните органи са изпълнили изискванията на чл. 4 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година. В обжалвания ЕФ се съдържа номерът на АТСС, използвано за измерване на скоростта. В този смисъл не би имало нарушение на нормата на чл. 6, ал. 1 от цитираната Наредба. Действително в кориците на делото липсват данни по чл. 6, ал. 2 от посочената Наредба за анализ относно избора на място за контрол с АТСС, но в случая това би било ирелевантно, тъй като мястото за контрол с АТСС е определено от контролния орган и дори да не отговаря на критериите, посочени в ал. 2 на чл. 6 това не би представлявало нарушение на цитираната Наредба, тъй като по безспорен и категоричен начин би било установено нарушението.

Съдът би приел, че ЕФ отговаря на образца, изготвен от Министъра на вътрешните работи, който е служебно известен на Съда (както вече бе посочено).

За пълнота на настоящото изложение би следвало да се посочи, че при връчване на ЕФ, АНО няма задължението да представя и наличния снимков

материал на нарушителя, който се прилага към АНП.

При този вариант на разсъждение Съдът би изградил изводите си на базата на писмените доказателства. С правна преценка за достоверност, Съдът би кредитирал писмените доказателства, приложени в АНП, както и допълнително представените такива, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха по тяхното съдържание от която и да е от страните в процеса (с изключение на ЕФ, чиято доказателствена сила Съдът би приел, че не се опроверга от събраните по делото доказателства, т.е. направеното оспорване от страна на жалбоподателя Съдът би приел, че не бе проведено успешно), като би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. Същите биха се ценили изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие писмени доказателства биха били пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му.

С разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 81213-532 от 12.05.2015 година е въведено изискването при работа с временно разположени на участък от пътя АТСС за контрол на скоростта, Протоколът по ал. 1 на същата норма да се съпровожда със снимка на разположението на уреда. Представена е снимка на разположението на уреда, с който се извършва заснемането.

Следва да се отбележи, че доколкото работният процес на АТСС, в конкретика преносимо такова, не изисква непосредствена манипулация от страна на контролен орган през времетраенето на неговата работа, а само включване и изключване, физическото присъствие на контролния орган на мястото на контрол не оказва влияние върху работата на техническото средство за контрол, намиращо се в автоматичен режим, а оттам - на достоверността на отчитанията му.

Съдът би счел, че е налице осъществен състав на административно нарушение по смисъла на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Съдът би приел, че е налице процесуално нарушение в описанието на съставомерните елементи на деянието и на приложимата санкционна норма. С ЕФ е наложено наказание „Глоба” в размер на 100 лв. на основание чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал. 4 от

ЗДвП. Съгласно чл. 182, ал. 4 от ЗДвП когато нарушението по ал. 1, т. 1 – т. 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 – т. 5 на чл. 182 от ЗДвП е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение Глоба в двоен размер. Така за налагането на санкция по чл. 182, ал. 4 от ЗДвП трябва да са посочени в съответния санкционен акт три обстоятелства: доколкото чл. 182, ал. 4 от ЗДвП е бланкетна, трябва да се направи съответната привръзка с нормата, с която се запълва бланкета; описание от фактическа страна, че нарушението е извършено повторно и описание от фактическа страна защо е прието, че нарушението е извършено повторно, като се посочи съответният санкционен акт, който определя тази квалификация, включително с датата на влизането му в сила. Съдът би приел, че макар и да е описано, че деянието е извършено повторно в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ серия К № 5268582, то не се сочи кога е влязъл в сила. При липсата на датата на влизане в сила на посочения ЕФ, Съдът не би могъл да извърши преценка дали наказанието е наложено за повторно извършено нарушение по квалифицирания състав, както се сочи с посочената санкционна разпоредба, или за нарушение, извършено за първи път, каквото е словесното описание на нарушението. Това би било така, тъй като съгласно § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП, „повторно” е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 – в двегодишен срок, от влизането в сила на НП, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. От Справката за нарушител би се установило, че посоченият ЕФ, обуславящ съставомерността на квалифициращия признак „повторност” - ЕФ серия К № 5268582 е съставен на 20.09.2021 година и е връчен на 17.12.2021 година за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като на основание чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е наложена Глоба в размер на 50 лв. и същият е влязъл в сила (посочено е че е потвърден). В тази връзка, Съдът би приел, че липсва дата на влизане в сила на предхождания санкционен акт, който да обуславя наказването на лицето при условията на повторност. Непосочването кога влиза в сила този ЕФ би представлявало съществено процесуално нарушение, ограничаващо значително правото на защита на наказвания субект да бъде санкциониран по квалифицирания състав на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП. Липсата би предпоставила процесуален порок при описанието на административното нарушение от фактическа страна, доколкото няма описание на съставомерен белег на

административното нарушение. Същата би довела до невъзможност както за Съда да провери този факт, така и за жалбоподателя да го оборва. Съгласно т. 1 от ТР № 8/16.09.2021 година по т.д.№ 1/2020 година на ВАС в производството по реда на раздел пети, глава трета на ЗАНН, Районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в НП изпълнително деяние, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. В случая е налице порок при описанието на санкционната разпоредба, като АНО е наказал жалбоподателя по санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП за нарушение, извършено при условията на повторност. С оглед постановките на цитираното ТР, не би имало пречка дори и при неправилното описание на санкционната норма, Съдът да приеме, че квалифициращият признак „повторност” не е бил осъществен, и да приложи закон за по-леко наказуемо нарушение, като преквалифицира деянието на жалбоподателя по основния състав на извършеното нарушение, за което му е било надлежно предявено обвинението, и наложи наказанието по чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП в размер на 50 лв. По този начин не биха се нарушили правата на жалбоподателя, който се е защитавал по описаните факти на извършеното от него нарушение в процесния участък. С оглед на изложеното, процесният ЕФ би следвало да бъде изменен в частта му за наказанието, като наложеното на жалбоподателя наказание „Глоба” се намали до размер от 50 лв. на основание чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. В изложениия смисъл е Решение № 250 от 03.04.2023 година на Административен съд – Хасково по КАНД № 29/2023 година, докладчик Съдията Р* Ч*.

Изводите на Съда относно размера на Глобата не биха се променили предвид представената от страна на жалбоподателя Декларация за семейно, материално и имотно състояние, тъй като наказанието е във фиксирано определен размер.

Действително в Протокола за използване на АТСС не е посочено съгласно кой Протокол радарът е технически изправен и до кога е годен за експлоатация. Констатираното нарушение не би представлявало съществено процесуално такова, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането

на което може да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не би било налице.

Налице би бил и субективният елемент от състава на нарушението – извършено виновно, при пряк умисъл, Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си.

Процесното административно нарушение не би разкрило пред настоящия Съдебен състав характеристиките на маловажен случай. Касае се за формално нарушение - на просто извършване. Като релевантен аргумент би се отчел и би се ценил характерът на обществените отношения, засегнати от конкретната простъпка - административнонаказателна, с оглед сферата на отношенията, ползващи се със засилена защита, който и пряко е свързан с охраняването на публичните интереси, тъй като се касае за правила за движение по пътищата. В този смисъл не биха били налице основания за приложение на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН за отпадане на наказуемостта, като незаконосъобразно санкционираща маловажен случай на нарушение. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН.

По разноските:

При този вариант на разсъждение в полза на процесуалния представител на жалбоподателя биха се дължали разноси в размер на половината от определ.та сума при първия вариант на разсъждение, т.е. 200 лв.

Водим от изложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 2, т. 1, вр. ал. 3, т. 1 и т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 189, ал. 8 от ЗДвП, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ЕФ серия К № 6650098 на ОДМВР - Хасково, с който на Г. Р. И. с ЕГН ***** от град Свиленград, ул., „Д* Б*“, блок № *, вход „*“, етаж *, ап. № *, област Хасково, е наложено административно наказание „Глоба“ в размер 100 лв.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 от ЗА, ОСЪЖДА ОДМВР – Хасково с адрес: град Хасково, бул., „Б*“ № *, ДА

ЗАПЛАТИ на адвокат Е. Г. М. от Адвокатска колегия - Разград, сумата от 400 лв. (четиристотин лева), представляваща адвокатско възнаграждение за осъществена по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА адвокатска защита и съдействие на Г. Р. И. по АНД № 273 по описа на Харманлийския Районен съд за 2023 година.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Харманли: _____